

Høringsuttalelse fra Stiftelsen Danse og teatersentrum – om Rapport fra Ekspertutvalg: regionreformen – Desentralisering av oppgaver fra staten til fylkeskommunene.

”Ekspertutvalget mener finansieringsansvaret for samtlige institusjoner innenfor kapittel 323, Musikk og Scenekunst, post 71 Region-/og Landsdelsinstitusjoner, post 73 Region- og distriktsopera bør overføres fylkeskommunene. Noen av institusjonene utvalget foreslår å overføre dekker flere fylkeskommuner. Utvalget legger til grunn at fylkeskommunene kan videreføre sitt samarbeid seg imellom om slike institusjoner også etter at fylkeskommunene får ansvar for å finansiere disse.”

Videre mener utvalget at ”det store flertallet av tilskuddene som i dag finansieres over post 78 under samme kapittel også bør overføres. Unntaket er tilskudd som går til institusjoner som har et klart definert nasjonalt oppdrag.

Hovedstadsinstitusjoner som i dag er helfinansiert av staten over post 70 Nasjonale institusjoner beholdes som et statlig ansvar.”

Utvalget foreslår også at ”forvaltningsansvaret for prosjektmidler og driftstilskudd til virksomheter av ”lokal eller regional karakter” som i dag finansieres over kap 320, post 55 Norsk kulturfond overføres fra Kulturrådet og til fylkeskommunen”.

Innledning:

Med disse få avsnittene har Utvalget introdusert de største kulturpolitiske endringene siden 70-tallet, slik NTO påpeker i sitt høringsvar. Vi kan legge til at utvalget gjør dette uten helhetlige og kunnskapsbaserte kulturpolitiske vurderinger i sitt forslagsgrunnlag. Slik sett bidrar utvalget til at utviklingen av den overordnede kulturpolitikken i Norge reduseres til en ren oppgavebasert gjennomgang av ”hva som hører hjemme hvor” etter egendefinerte retningslinjer for oppgavefordeling, og hvor pussig nok noen få virksomheter i *hovedstaden* fortsatt skal være et nasjonalt ansvar. Vi har i dag en relativt fersk (etablert fra 80 tallet og oppover) infrastruktur for fri scenekunst og dans. Konsekvensene av å splitte opp og delegere store deler av denne viktige infrastrukturen til de nye fylkeskommunene er overhodet ikke vurdert i utvalgets rapport. Heller ikke er de foreslåtte tiltakene på post 78 gitt muligheter til å uttale seg, slik Stortinget har bestemt. Vi setter vår lit til at den kommende kulturmeldingen ivaretar konsekvensanalyse og medbestemmelsesrett.

I likhet med NTO finner heller ikke vi noen holdbare kulturpolitiske grunner til å overføre finansieringsansvaret på et område hvor politisk makt allerede er delt mellom tre forvaltningsnivåer, hvor den kunstfaglige beslutningsmyndigheten foregår desentralisert og med armlengdes avstand det enkelte kompani (via fagfelle vurderingen i Norsk kulturråd) og i selvstendige nasjonale informasjons – og eller kompetansesentre /produksjonsheter, festivaler og formidlingsnettverk for scenekunst og dans.

Det er viktig at utviklingen i den nasjonale scenekunstpolitikken ikke stagnerer på grunn

Danse — og teatersentrum

Performing Arts Hub Norway

av reformiver og distriktspolitiske hensyn.

Fri scenekunst, både produserende enheter, kompanier, grupper, ulike kunstnerkoalisjoner utgjør i dag både kunstnerisk og publikumsmessig en stor og vesentlig del av det norske scenekunstheltet. Infrastrukturen for fri scenekunst som kompetansesentre, informasjonskontorer, festivaler, programmerende teatre, nasjonale formidlingsnettverk, (DKS) m.m. inngår sammen med øvrige institusjoner i det store økosystemet som utgjør norsk scenekunst. Norsk scenekunst eksisterer heller ikke i en lukket boble, men samhandler og deltar på den store levende internasjonale scenen, der fri scenekunst leder an i norsk eksport av scenekunst til de store internasjonale markedene for scenekunst.

Det som kjennetegner produksjonsenhetene i fri scenekunst, enten de nå er organisert i kompanier, grupper, ulike koalisjoner eller kollektiv er at de velger selv hva de vil produsere, hvem de vil samarbeide med, og hvordan de vil organisere seg. Det er med andre ord en sterk og direkte forbindelse mellom kunstnerskap og organisering av disse. Fri scenekunst er frie ytringer. Slik kan en si at fri scenekunst er vesentlig for demokratiutvikling og sivilsamfunnets sunnhet.

Samfunnsverdien er med andre ord større enn hendelsen av den enkelte forestilling. Infrastrukturen er blitt til hovedsakelig gjennom initiativ fra kunstmiljøet selv, altså "nedenfra og opp". Aksjonsradius og nedslagsfelt både for aktørene i produksjonsfeltet, infrastruktur og formidlingsnettverk er dermed overskridende forvaltningsnivåer og geografiske grenser.

Kulturmeldingen som er under arbeid nå er varslet ferdig på tampen av 2018. Vi har store forventninger til at denne meldingen vil anerkjenne scenekunstens enestående ytringsrom og rolle som demokratibygger. Vi håper meldingen vil ivareta et tydelig behov for en styrket nasjonal kultur – og scenekunstopolitikk. Vi forutsetter at den vil se helhetlig på scenekunstheltet der fri scenekunst inngår som en stor og viktig komponent.

Bakgrunn:

Fri scenekunst kom inn på statsbudsjettet med en egen tilskuddsordning fordelt etter søknad av et Innstillingsutvalg i 1983. Året etter ble også Teatersentrum (I dag Stiftelsen Danse- og teatersentrum) tilskuddsmottaker av statlige midler med henvisning til den kompetansen denne organisasjonen også representerte som paraplyorganisasjon for fri scenekunst.

Frie sceniske grupper har siden starten på 70 tallet alltid arbeidet og virket lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt samtidig. Fri scenekunst har alltid vært internasjonalt orientert og forholdt seg til den internasjonale levende scenen for scenekunst. Fri scenekunst er i høy grad mobile enheter avhengig av å kunne turnere i inn – og utland. Få kompanier i Norge har egne visningsrom, og de fleste er derfor helt avhengig av en lokal, regional, nasjonal såvel som internasjonal visningsstruktur, etter hvert også co-produksjonsstruktur, uansett om kompaniet holder til i Oslo, på Eidsvoll, i Fredrikstad eller i Hammerfest.

Scenekunstheltet er ikke et statisk kunstområde eller bransjefelt. Scenekunsten i Norge har vært og er fortsatt gjenstand for dynamikk og forandring. Dette er en del av en utvikling som har pågått siden 70 tallet og de første frie kunstneriske initiativene dukket opp. Denne delen av feltet vi kan definere som "fri" scenekunst har utviklet og bygget opp viktig nasjonal infrastruktur med programmerende scener, kompetansesentre, formidlingsnettverk, festivaler og noen få profesjonelle sceniske miljøer hvis aktiviteter griper ut over det som er vanlig for en fri scenisk konstellasjon, eller gruppe. Dette har

Danse — og teatersentrum

Performing Arts Hub Norway

skjedd i en løpende overordnet politisk dialog med Storting og Regjering.

Dagens bilde

Det norske scenekunstheltet i dag består av ulike virksomheter som virker side om side *i et hovedsakelig todelt tilskuddssystem*: På den ene siden og over statsbudsjettet; de nasjonale og de regionale institusjonene, distriktsoperaene og flere tiltak på post 78, hvorav sistnevnte post også omfatter virksomheter innen fri scenekunst herunder tre enkeltstående kompanier; Grenland Friteater/Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival, Studium Actoris og teatergruppen Stella Polaris. På den andre siden et tilskuddssystem rettet mot fri scenekunst utviklet siden 1996/97 under Norsk kulturråd, i dag med prosjektstøtte og basisfinansiering, gjestespillstøtte, arrangørstøtte m.m.

I dette perspektivet virker Ekspertutvalgets ”retningslinje 1 for oppgavefordeling” kunnskapsløs idet denne *tilsier* at ”oppgaver så langt som mulig bør legges til organ som er nærmest innbyggerne, i dette tilfellet brukerne av kulturtilbudet”. Fri scenekunst har sitt publikum over hele landet – og i hele verden. Forestillingenes ”mandat” er å nå sitt publikum uavhengig av hvor forestillingen er produsert og hvor det ”geografiske publikum” befinner seg. Begrepet utvalget lanserer om at unntaket i overføringene bør være virksomheter med et klart ”nasjonalt mandat” fungerer ikke i et kunstområde som virker lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt samtidig. Videre mener vi Utvalget overhodet ikke ser scenekunstheltet som en helhet men ”går ut fra” en foreldet forståelse av hvordan landskapet ser ut, og gjør blant annet en avgrenset regional og lokal publikumsstilstrømming til et slags et eksakt parameter for fremtidig organisering.

Fra kulturstatistikken i ssb viser vi til følgende tall:

Nasjonalt sto fri scenekunst for 6900 forestillinger over hele landet for et publikum fra hele landet på 844 000, hvilket tilsvarer 44% av publikumstallet ved norske teater og opera institusjoner i 2016.

Dagens tilskuddsstruktur er allerede i dag under press idet vi ser et uttalt behov for **økt** statlig ansvar for etablerte kunstnerskap/kompanier innen fri scenekunst. Dette fordi Norsk kulturråds ordninger er tidsavgrensede selv om f eks basisfinansieringen kan sies å være langsiktig. På en begrenset avsetning sier det seg selv at *noen må ut dersom andre skal inn*. Spørsmålet handler om hvordan vil vi organisere det statlige ansvaret for det profesjonelle scenekunstlandskapet både med utgangspunkt i eksisterende institusjoner såvel som godt etablerte og kunstnerisk viktige kompanier. Hvis vi ikke ønsker å bygge nye institusjoner etter dagens modell, hva slags modell(er) ønsker vi da? Det er jo kontraproduktivt å stoppe tilskudd til gode kunstneriske virksomheter kun med henvisning til at man f eks har vært ”for lenge” på en ordning? Vi må finne frem til en nasjonal scenekunstpolitikk som fremmer snarere enn å hindre sementering av utviklingen på scenekunstheltet.

Kulturrådet er innrettet slik at driftsmidler over tid ikke kan gis som en del av en kulturpolitisk beslutning. Flere av virksomhetene inne fri scenekunst har vokst ut av denne delen av økosystemet i norsk scenekunst, og spørsmålet om hvordan staten kan utvikle en ny modell for et ”neste steg” for disse kompaniene er nå på politisk dagsorden. Begrunnelsen for dette er disse kompanienes kunstneriske betydning for dagens scenekunstheltet og for publikum i inn og utland. Denne problemsstillingen vet vi er løftet

inn i arbeidet med kulturmeldingen.

Problemsstillinger og anbefalinger

Ekspertutvalget foreslår at det store flertallet av tilskuddene som i dag finansieres over post 78 under samme kapittel også bør overføres. Unntaket er tilskudd som går til institusjoner som har et klart definert nasjonalt oppdrag.

Dette omhandler i dag 20 scenekunsttiltak av 26 scenekunsttiltak på post 78, samt viktig nasjonal infrastruktur for fri scenekunst. (herunder Music Norway som en del av NAA-nettverket) Jfr liste s 8.

Ekspertutvalgets mandat har videre vært å se på ansvarsoverføring fra staten til de nye og i antall reduserte fylkeskommunene, med mål om at ”oppgavefordelingen” bør ta hensyn til brukerne, lokalt selvstyre og deltakelse, samt nasjonale mål.”

Vi slutter oss til NTO’s påpekning om at nasjonale kulturpolitiske perspektiv glimrer med sitt fravær i Ekspertutvalgets rapport, og vi finner heller ikke, i likhet med NTO, at utvalgets vurderinger er koblet opp til kulturpolitiske begrunnelser eller på nasjonale kulturpolitiske mål og konsekvenser.

Vi mener at Ekspertutvalget ikke har svart på Stortingets bestemmelse om at det skal utredes hvordan en nasjonal kulturpolitikk best kan ivaretas og hvordan kvaliteten best kan sikres i den profesjonelle delen av kunst – og kulturlivet, før det eventuelt kan overføres ytterligere oppgaver til et nytt regionalt nivå (Innst S 377 (2015 – 16))

Den generelle, ja nesten uforpliktende kulturloven vi har i dag, kan etter vårt skjønn ikke i tilstrekkelig grad ivareta at nasjonen Norge skal ha en kulturell infrastruktur som sikrer det sceniske profesjonelle ytringsrommet som en del av grunnlovens § 1 om ytringsfrihet. Det profesjonelle kunstlivet er lite lovregulert. Fortsatt vil statens viktigste grep for å ivareta en nasjonal kulturpolitikk ligge i statens mulighet til direkte investeringer i de virksomheter og den infrastruktur som finnes i hele scenekunstheltet, *både innenfor og utenfor institusjonene, samt statens indirekte investeringer i Norsk kulturråd – fondet.*

Vi kan heller ikke se at Ekspertutvalget problematiserer hvordan staten skal sikre en nasjonal kulturpolitikk som følge av sine forslag. Nasjonal må bety en overordnet politikkbygging på kunst – og kulturfeltet for hele landet, og ikke avgrenset til hovedstadsområdet, slik utvalget ser ut til å gjøre.

For eksempel ville man sitte igjen med få institusjoner for dansekunsten dersom man skulle følge utvalgets logikk; Den norske opera og nasjonalballett, Dansens hus, Danseinformasjonen og Danse- og teatersentrum (som også omfatter øvrige scenekunstuttrykk) Mens situasjonen i dag er at den nasjonale kulturpolitikken har omfattet Carte Blanche i Bergen, danseprogrammene til øvrige programmerende scener, festivaler (Oktoberdans, Codafestivalen m. fl) , formidlingen av dans (og fri scenekunst) som foregår via Norsk Scenekunstbruk, og ikke minst de regionale danse- og scenekunstsentrene (de største av disse) sin regionale, nasjonale og ikke minst internasjonale virksomhet.

Med et pennestrøk vil dette være fragmentert, og de siste 30 – 40 års arbeid for å styrke dans og fri scenekunst vil være satt år tilbake.

Nasjonal scenekunstopolitikk og internasjonal kunstpolitikk

Ytringsfriheten er under stadig press. Scenekunst er en del av det frie ytringsrommet i Norge, og gir slik sett gjennom de enkelte internasjonale gjestespill og kunstneriske møter det globale ytringsrommet press og bevegelse. Vi ser stor interesse fra kunstmiljøer i land som Iran, Kina, Israel, Palestina, Russland m-fl for å vise norske forestillinger på festivaler og scener.

Behovet for en helhetlig nasjonal scenekunstopolitikk har vært tydelig uttalt fra et samlet scenekunstmiljø i flere år. En nasjonal kunstpolitikk som åpner og ikke lukker seg for internasjonal aktivitet. Vi har i så måte store forventninger til kulturmeldingen som er under arbeid nå, der vi ønsker at staten skal *øke* sitt ansvar for fri scenekunst, *ikke* som utvalget foreslår, *redusere* dette.

Norge har i dag stor internasjonal etterspørsel etter forestillinger. Norske frie kompanier hevder seg svært godt i sterk konkurranse med kompanier fra hele verden på den internasjonale arena. Vilklårene for produksjon og visning *i Norge* er av stor betydning for kompanienes visnings – og inntjeningsmuligheter ute i verden.

Å forstå dette og tilrettelegge for det beste virkemiddelapparatet handler om en helhetlig nasjonal kulturpolitikk på området. En nasjonal scenekunstopolitikk som ser produksjon, arena og formidling i en helhetlig sammenheng og i et globalt perspektiv.

Rapporten Kunst i tall som kom i 2017 viser at 10 pst av 1 016 MNOK eller 98 MNOK av de totale visningsinntektene på scenekunstheltet i 2016 kom fra internasjonal aktivitet.

Post 78 omhandler videre viktige tiltak som utgjør den nasjonale infrastrukturen for fri scenekunst og dans. Denne infrastrukturen bør ses i sammenheng med øvrig struktur på scenekunstheltet med postene 70, 71 og 73. Spørsmålet dreier seg ikke om oppgavefordeling men om den nasjonale kultur og scenekunstopolitikken rolle. Det er Stortinget som idag ivaretar den nasjonale kulturpolitikken, og vi anser at det også er Stortinget som skal ivareta den nasjonale kultur og scenekunstopolitikken også i fremtiden. Gjennom Stortingets styringsrett sikres den demokratiske samtalen om hvordan den nasjonale scenekunstopolitikken skal bygges og samhandles.

Vi tar dermed til orde for et styrket statlig ansvar på scenekunstheltet, slik at området for den nasjonale scenekunstopolitikken også omfatter fri scenekunst i sterkere grad enn hva tilfellet er i dag.

Nettverket Norwegian Arts Abroad

Som en del av statens virkemiddelapparat for å fremme og synliggjøre norsk kunst internasjonalt er Stiftelsen Danse- og teatersentrum sammen med øvrige organisasjoner innenfor nettverket Norwegian Arts Abroad (NORLA; OCA; Norwegian Crafts, Filminstituttet, Doga, Music Norway)viktige internasjonale operative aktører og representerer i dag en enestående samhandlingsmodell mellom de ulike kunstfeltene i Norge, internasjonalt bransjemiljø, KUD og UD inkludert utestasjonene. Denne modellen er enestående for Norge og vi vet flere land ”ser til Norge” for inspirasjon her. NAA virksomhetene er alle på Kulturdepartementets budsjett på de ulike kapitlers post 78 med unntatt av Filminstituttet, som har et eget kapittel og DOGA som er på Nærings og fiskeri

Danse — og teatersentrum

Performing Arts Hub Norway

– og departementets budsjett. NAA nettverket utgjør det nasjonale virkemiddelapparatet KUD, U D og NFD i dag har.

Det internasjonale perspektivet er overhodet ikke diskutert av utvalget som bare sier at hovedparten av tiltakene på post 78 kan overføres fylkeskommunen med unntak av de som har et helt klart nasjonalt mandat. Vi synes det er nokså pussig at det internasjonale perspektivet er fraværende i en tid preget av sterk globalisering. Vi ønsker å påpeke at nasjonalt og internasjonalt arbeid henger sammen, og at det nasjonale oftest er forankret både lokalt og regionalt. Utvalgets forenkling og operasjonalisering av disse begrepene er utdatert og man har ikke forstått interaksjonen og kompleksiteten i hvordan de ulike komponentene og strukturene virker sammen. I et relativt lite kunstmiljø som vi har i Norge, er en felles nasjonal – og internasjonal kulturpolitikk avgjørende for våre muligheter ute. Vi anbefaler på det sterkeste å fortsatt å styrke samhandlingen departementene imellom samt at

alle virksomhetene innenfor NAA bør styrkes og utvikles som en del av det statlige nasjonale og internasjonale virkemiddelapparatet slik at vi fortsatt kan utvikle en overordnet kulturpolitikk i samarbeid med disse bransjeorganisasjonene. Videre forventer vi at Kulturmeldingen ser den nasjonale kulturpolitikken i et internasjonalt perspektiv og med det også NAA nettverkets betydning.

Norsk Kulturråd.

Utvalget foreslår også at forvaltningsansvaret for prosjektmidler og driftstilskudd til virksomheter av ”lokal eller regional karakter” som i dag finansieres over kap 320, post 55 Norsk kulturfond overføres fra Kulturrådet og til fylkeskommunen.

Den frie scene – og dansekunsten er sårbar. Det er her det store antall profesjonelle frilansere beveger seg, det er her nye kompanier og næringer etablerer seg – i tråd med Regjeringens nærings og kulturpolitikk. Det er ofte små kunstneriske bedrifter, som er avhengige av eksisterende statlig tilskuddssystem, hovedsaklig de søkbare tilskuddsmidlene på post 55, Kulturfondet. Norsk kulturfond er den viktigste tilskuddsaktør for den frie profesjonelle kunsten i Norge. Norge er et lite land med et noenlunde oversiktlig kunstmiljø, og det er lite kritikk mot innretningen av rådet med fagfellevurderingen i utvalgsstrukturer. Kritikken går mest på følgende forhold;

- at det er for lite midler i Kulturfondet, behovet er langt større enn dagens samlede bevilgning på scenekunstheltet på ca 150 mill ,- hvorav ca 100 mill går til produksjon av fri scenekunst og dans.
- at å avgrense ansvaret for utviklingen av scenekunstheltet ved å vise til at det er kun Kulturrådets ansvar gjennom sine ordninger å ivareta dette, er å avgrense Stortingets styringsrett og mulighet til å bygge en helhetlig nasjonal kulturpolitikk på feltet
- at *det i tillegg* er behov for å etablere ”et neste steg” - Nasjonale kompanier - for å ivareta veletablerte kompanier, som enten har vært på basisfinansiering og kompanier som har falt utenfor kulturrådets prioriteringer, til tross for høy kvalitet i kunstnerskapet, høy nasjonal og internasjonal etterspørsel og originale kunstnerskap som har utviklet seg over flere år.

Danse — og teatersentrum

Performing Arts Hub Norway

Å delegere politikk av norsk scenekunst og for fri scenekunst og dans til fylkeskommunene er å frata dette voksende kunst og kunstmiljøet demokratiske muligheter til å påvirke og sikre kulturpolitikken og utviklingen på dette feltet, og dermed Stortingets mulighet til å styre kulturpolitikken på et helhetlig scenekunsthelt.

Vi mener i likhet med NTO at Norsk kulturfond fortsatt må ha et nasjonalt ansvar for å forvalte prosjektmidler for musikk og scenekunst, samt basisfinansieringen av frie scenekunstgrupper, med hele landet som virksomhet. Dette er begrensede midler som ikke bør splittes opp og overlates til lokale prioriteringer. Dersom det skal opprettes offentlige regionale fond, mener vi disse må etableres av fylkeskommunene selv med egne midler som regionale tilskuddsordninger og slik sett supplere de nasjonale ordningene i Kulturrådet. Slik sett opprettholdes både et nasjonalt ansvar for utviklingen av den særlig sårbare og stedsløse samtidskunsten samtidig som definisjonsmakten på hva som er tilskuddsverdige kunstprosjekter spres.

Vi ønsker derfor at det nasjonale scenekunstkartet tegnes opp med utgangspunkt i dagens situasjon, slik at også flere kompanier som i dag er på Norsk kulturråds basisfinansiering, kan søke tilskudd som nasjonale kompanier – og dermed øke snarere enn å redusere statens ansvar for den nasjonale utviklingen på scenekunstheltet. Infrastrukturen med nasjonale og regionale kompetansesentre/bransjemiljøer som mottar støtte enten helt eller delvis via kulturdepartementets budsjett bør styrkes. Flere som i dag mottar statlige midler via Kulturrådet, bør heller vurderes overført kulturdepartementet. Norsk kulturråd – /kulturfondet – bør rendyrkes og styrkes betydelig. Vi viser til at funn i Enger- rapporten bekrefter behovet for økt samlet nasjonal innsats fremover for ” det frie feltet”.

Vi slutter oss ellers til NTO s sitt forslag om at siden Norsk kulturråd har fått overført forvaltningen til virksomheter som tidligere ble finansiert over post 74 og alle festivalene, kan det likevel være grunn til å gjøre en helhetlig gjennomgang av hvilke virksomheter som bør finansieres direkte over statsbudsjettet, hvilke som eventuelt kan overføres fylkeskommunen, og hvilke som bør vurderes etter kunst – og kulturfaglig skjønn. Vi ser for oss at her bør et flerdelt finansieringssystem som aktiviserer flere forvaltningsnivå også vurderes. Vi viser her til situasjonen for de større regionale kompetansesentre innen dans og scenekunst. Disse arbeider også både lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt. Regionalt senter for dans i Hammerfest, Regionalt dansesenter i Trøndelag, RAS tilknyttet Sandnes kulturhus, Regionalt senter for dans tilknyttet Bærum kulturhus og Scenekunst Sør er i dag viktige tiltak for norsk fri scenekunst og dans. De får i dag sine tilskudd via tilskuddsordninger i Norsk kulturråd. Vi mener disse utgjør en viktig del av den nasjonale infrastrukturen og bør derfor prinsipielt vurderes overført fra Norsk kulturråd og over på post 78, i tillegg til fortsatt regional og lokal finansiering, for eksempel i en samfinansiering i likhet med det som i dag er situasjonen for Grenland Friteater.

Med vennlig hilsen

Vidar Sandem , styreleder

Viktige nasjonal infrastruktur for fri scenekunst og dans i den nasjonale kulturpolitikken 20 av 26 scenekunst tiltak på post 78

Post 70 Nasjonale institusjoner
Dansens Hus

Flere av de nasjonale institusjonene samarbeider med fri scenekunst og særlige utvalgte kompanier

Post 71 Region – landsdelsinstitusjoner

Flere er viktige samarbeidspartnere for fri scenekunst og dans

Post 78, ymse faste tiltak

Akershus teater

Assitej teaterkunst for barn og unge

BIT- Teatergarasjen

Black Box Teater

Danse- og teatersentrum – NAA nettverket

Danseinformasjonen

Dramatikkens hus

Figurteatret i Nordland

Grenland Friteater/Porsgrunn Internasjonale Teaterfestival

Norsk Scenekunstbruk

Norsk Skuespillersenter

Nordic Black Theatre

PRODA – profesjonell dansetrening

Riksscenen

Scenekunst Østfold

Skuespiller- og danseralliansen

Stella Polaris

Stadium Actoris

Teater Innlandet

Teater Avant Garden

(Music Norway – NAA- nettverket)

NORSK KULTURRÅD – NORSK KULTURFOND

Danse — og teatersentrum

Performing Arts Hub Norway

adr: Storgt. 10b, 0155 Oslo
tlf: 23 10 09 80

url: www.danseogteatersentrum.no
fax: 23 10 09 91

e: dts@scenekunst.no
org: 993 406 392